

ia77

JazzFlits

27 april 2009,
7de jaargang, nummer 117

NIEUWSSELECTIE

JAZZMARKETING MEEST KANSRIJK IN SEGMENT HOOGOPGELEIDEN

Bezoekers van jazzconcerten zijn vaak hoogopgeleide jonge stedelingen en hoogopgeleide senioren zonder financiële zorgen. Dat blijkt uit een onderzoek naar de doelgroepen voor jazz, dat medio april door het Muziek Centrum Nederland (MCN) werd gepubliceerd. De hoogopgeleiden vormen ongeveer een kwart van de bevolking en zijn de meest kansrijke groep voor het vermarkten van jazz.

Jazz van Nederlandse artiesten, moderne jazz, mainstream en impro worden het vaakst beluisterd door de ca. 1.500 mensen die meededen aan het onderzoek. Acid jazz en dixieland het minst. 'Heavy users' bezoeken meer dan vijf concerten per jaar en hebben een voorkeur voor moderne jazz en impro. Ze gaan voor de 'intense beleving' naar een concert en om gelijkgestemden te ontmoeten. Voor 'light' en 'medium users' staat de gezelligheid van een avondje uit voorop bij concertbezoek. Liefhebbers denken bij jazz aan 'improvisatie, vrijheid, ritme, emotie en sfeer'. Aan ruim veertig procent van de Nederlandse bevolking is jazz niet besteed. Zij vinden het 'rommelig, druk, gepingel, nerveus en zenuwachtig'.

Het onderzoek 'Beschrijving doelgroepsegmenten jazzmuziek' werd in opdracht van BUMA Cultuur en MCN uitgevoerd door Elsbeth Meijjer Cultuuronderzoeken.

NIEUWE AMERIKAANSE TELEVISIESERIE GEEFT BEELD VAN HEDENDAAGSE JAZZ

Hoe staat de jazz er voor? Om die vraag draait het in de documentaire 'Icons Among Us: Jazz in the Present Tense'. De film ging 15 april in Jazz at Lincoln Center in New York in première en wordt sinds 20 april in vier wekelijkse afleveringen door het Amerikaanse Documentary Channel uitgezonden.

In de documentaire ligt de nadruk op de Amerikaanse jazzscene. De filmploeg maakte opnamen in New Orleans, New York, Los Angeles, San Francisco, Portland en Seattle.

[...vervolg op pagina 15](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Café Society (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Ikki, Lapslap, Clazz Ensemble, Colijn Buis, Tineke Postma, Eric Ineke, Keith Jarrett e.a.	
Concertverslagen	pg 12
- Yuri Honing, Willem Breuker, Esra Dalfidan/Tineke Postma, Peter Beets/Niels Tausk e.a.	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- De platenwinkel van Rotterdam (Peter J. Korten)	pg 11
- New York Calling: Bob Wilber (Paul Blair)	pg 16
- Jazz en auto's (Hans van Eeden)	pg 17

JAZZFLITS nr. 118 staat 25 mei op www.jazzflits.nl

MEER DAN HONDERD BLUE NOTE-ALBUMS NIET LANGER OP CD LEVERBAAR

Ruim honderd albums uit de catalogus van Blue Note zijn binnenkort niet meer verkrijgbaar op cd. Dat meldt het blad JazzWise op 14 april. De dalende cd-verkopen noodzaken tot deze stap.

Onder meer 'Top Cat' van trompettist Lee Morgan, 'Fascination' van saxofonist Joe Lovano en 'Alone Together' van saxofonist Lee Konitz verdwijnen uit de schappen. Evenals de box 'Prince of Cool' van trompettist Chet Baker en vroeger cd's van saxofonist Jackie McLean. Blue Note gaat wel door met heruitgaven in de Rudy van Gelder-edition.

CONCERTVERSLAG

METROPOLE ORKEST VAN WERELDKLASSE IN FLAMENCOPROGRAMMA

Het Metropole Orkest speelde op 10 april in het Amsterdamse Muziektheater de befaamde flamencocompositie 'La Leyenda del Tiempo' van Camarón de la Isla met zang en dans. Het bewees dat het in het genre bigband met strijkers tot de wereldtop behoort. De uitvoering van De la Isla's muziek lag tegen klassiek aan met behoud van een subtiel jazzgevoel. De flamenco, in feite toch de muziek van de kleine kroegjes, werd gesublimeerd tot strakke concertmuziek waarin vooral danser Rafael de Utrera tot fenomenale hoogten werd opgestuwd.

(Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWS

PODIA

DOORGAAN KOMENDE EDITIE FESTIVAL 'JAZZ IN THE WOODS' ONZEKER

Het doorgaan van het festival Jazz in the Woods, 29 mei in Apeldoorn, is onzeker. Volgens organisator Ton Bos moet er een financiële bijdrage van de horeca komen, want anders zijn de risico's te groot en gaat de negentiende editie niet door.

"Als organisatie zit je met zeer uiteenlopende kosten als vergunningen, podia, schoonmaken, stroomkasten, EHBO en orkesten. Zonder toezeggingen zijn de risico's te groot", zegt Bos 4 april in dagblad De Stentor. Hoofdsponsor Heineken is afgehaakt en ook de plaatselijke horeca staat niet te trappelen. Toch moet daar het geld vandaan komen, vindt Bos: "In feite is de horeca de grootste belanghebbende en dus is het logisch dat we het balletje nu daar neerleggen." Gaat Jazz in the Woods niet door, dan vervalt een dag later ook het evenement Jazz for the Oldies.

(<http://www.jazzinthewoods.nl>)

PRIJZEN

Het ensemble Weizz met hun prijs. (Foto: Bob Bronshoff)

ENSEMBLE WEIZZ WINT EERSTE KEEP AN EYE JAZZ AWARD

Ensemble Weizz heeft 23 april de eerste Keep an Eye Jazz Award gewonnen. Hoornist Morris Kliphuis was de beste solist van dit concours voor jazzensembles. De wedstrijd stond open voor jazzstudenten van het Conservatorium van Amsterdam en werd daar ook gehouden.

De winnaars werden gekozen door een jury met Ruud van Dijk, Jan Huijdt, Bob Hagen en Koen Schouten. Ze ontvingen ieder een trofee ontworpen door kunstenaar Astrid Blokbergen. Ensemble Weizz ('overtuigingskracht en sterk samenspel') kreeg tevens een werkbudget van 3.000 euro en Morris Kliphuis ('goede timing en originaliteit') een werkbudget van 1.000 euro. Ook mogen ze allebei optreden tijdens het IJazz Festival en het Meer Jazz Festival van dit jaar. Verder kunnen ze een cd opnemen en krijgen ze een masterclass van pianist Joey Calderazzo.

NIEUWSflitsen

Pianist Michael Wollny. (Foto: Jörg Grosse Geldermann)

Trio [em] wint eerste BMW Welt Jazz Award

Het trio [em] met pianist Michael Wollny (zie afbeelding) heeft 4 april in München de BMW Welt Jazz Award 2009 gewonnen. Tweede werd Minsarah, het trio van pianist Florian Weber. Als prijs kreeg Wollny 10.000 euro, Weber ontving 5.000 euro. De Award werd dit jaar voor het eerst uitgereikt en had als motto 'The Art of Jazz Piano'. Zes pianotrio's deden mee. Volgend jaar is het motto 'Voices of Jazz'. De wedstrijd wordt gesponsord door automerk BMW.

ECM contracteert Amerikaans drielal

ECM heeft een platencontract gesloten met de Amerikaanse formatie Fly. Dit trio bestaat uit saxofonist Mark Turner, bassist Larry Grenadier en drummer Jeff Ballard. Hun debuut, 'Sky & Country', verschijnt eind deze maand. Het werd opgenomen in de Avatar Studio in New York. Eerder ging de groep door het leven als het Jeff Ballard Trio. Grenadier en Ballard werken ook samen in het trio van pianist Brad Mehldau. Mark Turner was al bij ECM te horen op een plaat van trompettist Enrico Rava.

Saxofoniste Ingrid Laubrock krijgt SWR Jazzpreis

De SWR Jazzpreis 2009 is toegekend aan saxofoniste Ingrid Laubrock (38). Volgens de jury heeft ze 'auf dem Tenor- und dem Sopransaxofon eine ganz eigenständige und unverwechselbare Stimme entwickelt'. Ze krijgt 15.000 euro. Laubrock is Duitse van geboorte, maar woont al bijna twintig jaar in Londen. Ze is daar lid van het F-IRE Kollektiv, dat in 2004 de BBC Jazz Award voor innovatie kreeg. Onder eigen naam maakte ze recentelijk de cd 'Sleepthief' voor het Zwitserse label Intakt Records.

Eerste namen van Jazz Middelheim 2009 bekend

Flat Earth Society, zangeres Dee Dee Bridgewater, Toots Thielemans met het Danilo Perez Trio en het Bert Joris Quartet treden op tijdens het komende Jazz Middelheim. De 28ste editie van Jazz Middelheim vindt dit jaar plaats van 13 tot en met 16 augustus in het Park Den Brandt in Antwerpen. Het volledige programma staat 18 mei op de nieuwe website.

(<http://www.jazzmiddelheim.be>)

OVERIG**MARSALIS VRAAGT VS-PARLEMENT OM MEER GELD VOOR MUZIEKONDERWIJS**

Trompettist Wynton Marsalis hield op 31 maart in het Amerikaanse parlement een pleidooi voor extra geld voor muziekonderwijs. Samen met onder anderen zangeres Linda Ronstadt en zanger Josh Groban ijverde hij voor verhoging van het budget voor de National Endowment for the Arts (NEA), de overheidsorganisatie ter bevordering van de kunsten.

De bekende musici spraken namens de organisatie Americans for the Arts. Die vindt dat het budget van de NEA tot 200 miljoen dollar moet stijgen; dat is 45 miljoen dollar meer dan nu. Wynton Marsalis hield de parlementsleden voor dat in de VS een generatie dreigt op te groeien zonder benul van de betekenis van muziek. Ronstadt haakte daar op in. "We need to teach our children to sing their own songs and play their own instruments, not just listen to their iPods", tekende de Washington Post uit haar mond op. De pleitbezorgers wezen op het belang van muziek bij de opvoeding. Ze attendeerden de volksvertegenwoordigers op onderzoek waaruit blijkt dat studenten hogere cijfers halen als ze zich met kunst en muziek bezighouden. "Learning piano isn't just about being able to produce notes in a melodic and harmonic structure that becomes 'Moonlight Sonata', it's about the personal discipline that is hours of practice", stelde Groban.

Hoe belangrijk het overdragen van kennis en ervaring is, illustreerde Marsalis met een anekdote. Tijdens een jamsessie vroeg een oudere jazzmusicus hem als twintiger eens waarom hij toch zo luid speelde. Nooit eerder had iemand hem die vraag gesteld. Hij deed wat hem was geleerd en pas door dit voorval werd hij hierover aan het denken gezet.

Congreslid Mike Simpson legde uit dat zijn kiezers niet altijd het belang van geld voor de kunsten zien. Zo had hij heel wat negatieve reacties gekregen toen hij recentelijk instemde met steun aan een theaterproject. "How do we convince the American public that investment in historic preservation, that investment in the arts are important?", vroeg het congreslid. Simpson had zich door de kritiek niet laten afschrikken, zo zei hij nog. Hij blijft de kunsten ondersteunen: "I was elected. I can take the heat."

VINCE MENDOZA BETROKKEN BIJ NIEUWE MASTER 'CONTEMPORARY CONDUCTING'

In samenwerking met het Metropole Orkest gaat het Conservatorium van Amsterdam vanaf september een masteropleiding Contemporary Conducting aanbieden. Chef-dirigent en artistiek leider Vince Mendoza gaat enkele keren per jaar met de studenten de partituren van het orkest onder de loep nemen.

De tweejarige opleiding biedt plaats aan vier tot vijf studenten per jaar: instrumentalisten, arrangeurs en dirigenten. Ze worden klaargestoomd voor het leiden van niet-klasseke orkesten, grote jazzensembles en bigbands. De onderdelen van het curriculum zijn theorie, jazz- en popstijlen, geschiedenis en lessen in uitvoering. Praktijkervaring zal worden opgedaan met het Metropole Orkest en ensembles van het conservatorium. Docenten van het Conservatorium van Amsterdam en gespecialiseerde gast-docenten zullen de lessen gaan geven.

NIEUWSflitsen**Nieuwe album Diana Krall in Duitse top 10**

'Quiet Nights', het nieuwste album van zangeres Diana Krall verkoopt uitermate goed in Duitsland. Een week na het verschijnen begin april, stond het al op plaats zeven in de top tien van best verkochte albums.

George Benson opent North Sea Jazz Festival

Gitarist George Benson zal dit jaar op 8 juli het North Sea Jazz Festival openen. Hij doet dit met een optreden tijdens het Grolsch North Sea Jazz Gala. Benson zal een eerbetoon brengen aan zanger/pianist Nat King Cole. Ook zal hij zijn eigen hits spelen. Het volledige programma van het festival wordt op 6 mei bekendgemaakt.

Ook dit jaar geen festival Jazz in Lighttown

Het Eindhovense jazzfestival Jazz in Lighttown gaat ook dit jaar niet door. Onduidelijkheid over een gemeentelijke bijdrage, maakt de organisatie te risicovol, aldus de website van Omroep Brabant op 7 april. Het festival werd in 2006 voor het laatst gehouden. Dat was toen de dertigste keer.

Culturele Prijs Goes voor Rik Mol

De Zeeuwse trompettist Rik Mol krijgt de tweejaarlijkse Culture Prijs van de Culturele Raad Goes. Hij krijgt deze in het najaar uitgereikt. "Gerenommeerde recensenten spreken van een toptalent.. Door zijn muziek levert hij een belangrijke bijdrage aan het culturele klimaat", aldus de jury. De prijs bestaat uit een kunstwerk.

OVERleden**Roger Burn, 29 maart 2009 (46)**

Na een langdurig ziekbed is vibrafonist/toetsenist Roger Burn eind maart in Pasadena, CA. overleden. Hij was leider van de jazzformaties Shapes en Triple Spec, waarmee hij de albums 'The Last Farewell' en 'The Big Picture' opnam. Verder was Burn actief als studiomusicus. Roger Burn gaf af en toe les op de Academie voor Popcultuur in Leeuwarden. Ter nagedachtenis aan de musicus gaven leden van de groepen Shapes en The Yellowjackets op 24 april een benefietconcert in Hollywood. Muziek van Roger Burn is te horen op <http://www.jazzmeeting.nl>. (klik rechtsboven op 1 april)

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

PARKER VOND BIGBAND NIETS VOOR DIZZY

Hoewel het meinumner van het Amerikaanse jazzblad DownBeat omwille van de verkoop zangeres Diana Krall op de voorplaat heeft staan, is er ruim aandacht voor de saxofoon en zijn talrijke bespelers, jong, oud of overleden. Hiervoor zijn interviews uit de rijke jaren veertig, vijftig en zestig uit de archieven gevist.

Op 9 september 1949 interviewde John S. Wilson altsaxofonist en boppionier **Charlie Parker**. En voor zover veel uitspraken her en der al vele malen werden gebruikt ('Pretty Notes') is het toch goed zijn commentaren nog eens te lezen. Voor sommige lezers is het misschien nieuws. Parker is ontevreden over de bigband van Dizzy Gillespie. "That big band is a bad thing for Diz. A big band slows anybody down because you don't get a chance to play enough!" Parkers favoriete bigband was het grote orkest van Billy Eckstine, anno 1944.

Het gesprek met tenorsaxofonist **Stan Getz** vond plaats op 20 februari 1957. Gespreksleider was John Tynan. Getz (30 jaar destijds) verklaarde onder meer dat hij binnen tien jaar verder door het leven zou gaan als arts. "I'm just not able to cope wit all the hassles that go with being a jazz player." Maar hij zou dan eerst zijn high schooldiploma moeten behalen om zelfs zijn voorstudie te kunnen beginnen. Hij wilde dan wel in de weekends spelen om zijn medische studie te betalen. Getz: "By the time I'm forty, I should have my M.D. Dr. Getz! How about that?"

Het interview met **John Coltrane** en **Eric Dolphy** is van 12 april 1962. Don DeMichael had de leiding. Een van de onderwerpen was 'My favorite Things'. Het kwintet speelde de avond voor het interview tijdens het Monterey Jazz Festival. Daarbij was het DeMichael opgevallen dat Coltrane twee maal soleerde in het stuk. Coltrane: "Het bestaat uit twee delen. Er is een deel in mineur en een in majeur. De lengte van die delen ligt niet vast. It's entirely up to the artist." Dolphy, ook onvermijdelijk, werd ondervraagd over zijn op fluit gespeelde 'bird calls'. Dolphy: "Als ik thuis in Californië oefende deden de vogels vaak met me mee. Ik stopte dan met mijn etudes en begon samen met die vogels te spelen." Het meinumner van DownBeat bevat ook een serie gesprekken met jonge Amerikaanse musici, in de bloei van hun leven.

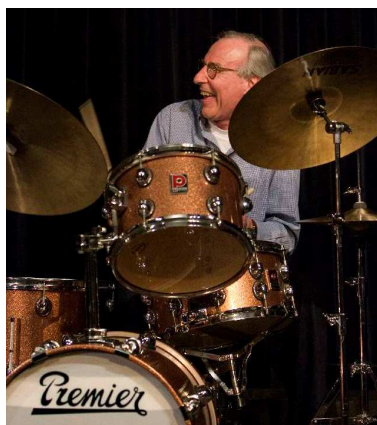
(<http://www.downbeat.com>)

INSCHRIJVING MONK CONCOURS

De Thelonious Monk Institute of Jazz nodigt deze keer bassisten uit mee te doen aan de Jazz Bass Competition. Drie finalisten komen in aanmerking voor het prijzengeld van respectievelijk 20.000 dollar, 15.000 dollar en 10.000 dollar. De halve finale is op 10 oktober, de finale een dag later in het Kennedy Center in Washington, D.C. Ook is er weer een Jazz Composers Competition met een te winnen Grand Prize van 10.000 dollar. Informatie over deelname is te krijgen via <http://www.monkinstitute.org>. De inschrijving sluit op 3 augustus. Meerdere Nederlandse deelnemers vielen al eens in de prijzen.

ERIC INEKE AL VEERTIG JAAR BEZIG

De jaren dat drummer Eric Ineke (Haarlem, 1947) alleen maar als begeleider te boek stond, liggen heel vredig achter hem. Hij is sinds een paar jaar de trotse leider van zijn bloedeigen JazzXpress. De derde cd van de swingende en soms zelfs rockende formatie is een feit. Op 10 mei wordt 'Xpressions in Time' op Daybreak gepresenteerd in de Singer Concertzaal te Laren (NH). De bezetting is Rik Mol (trompet), Sjoerd Dijkhuizen (tenorsaxofoon), Rob van Bavel (piano), Marius Beets (bas) en aan het hoofd Eric Ineke, die inmiddels al weer veertig jaar in het vak zit.

Eric's loopbaan (veel zitten) begon in 1968 bij zangeres Henny Vonk. Daarna volgde een lange rij popformaties met een opvallende dwarsstraat, de Storktown Dixie Kids. Eric speelde ook bij de pianisten Rob Madna, Frans Elsen en nog steeds bij het trio van pianist Rein de Graaff. Zeker in zijn beginperiode was

er voor Nederlandse drummers eer te behalen, als je werd gevraagd om Amerikaanse sterren te begeleiden. De lijst met tournees die hij met Amerikanen maakte, is zonder meer aanzienlijk. Eric Ineke deed veel ervaring op bij giganten als de saxofonisten Dexter Gordon, Johnny Griffin, Lucky Thompson en trompettist Red Rodney. Eric Ineke speelt dit seizoen concerten in de reeks van Jazz Impuls. Speciaal is de samenwerking van de JazzXpress met acteur/theatermaker Frank Groothof. Samen spelen ze in een uitzonderlijke jazzbewerking van Marius Beets, Francis Poulencs muzikale sprookje 'Babar'. De première is op 20 mei (14.30 uur) in Het Koorenhuis in Den Haag. De voorstelling wordt herhaald tijdens het Breda Jazzfestival op 24 mei, dan is de aanvang 14.00 uur. Noteren, dus. Met die steeds maar breder wordende belangstelling van Eric Ineke (hij is ook nog docent) is een ding heel duidelijk: we zijn nog lang niet van hem af! (Foto: Genevieve Ruocco)

ALWEER DR. ROLLINS

Volgende maand ontvangt tenorsaxofonist Sonny Rollins (78) van de Rutgers University een 'Doctorate'. De eervolle onderscheiding is niet eens de eerste. Lang geleden kreeg hij een 'Honorary Degree' van de Tufts University. "Dat was in de tijd dat Don Byas en Lucky Thompson mijn idolen waren", zegt Rollins in zijn Newsletter van 10 april. Tijdens de zomer zal zijn formatie optreden in Stockholm, Nice en Marsiac. Rollins op North Sea Jazz zit er weer niet in. Zijn vrouw was altijd al tegen al te volle festivals. Ook na zijn 'Global Warning' maakt Rollins zich ernstig bezorgd over de gezondheid van Moeder Aarde en haar bewoners. "What I'm concerned about is whether our whole civilization will be around in the next 25 years."

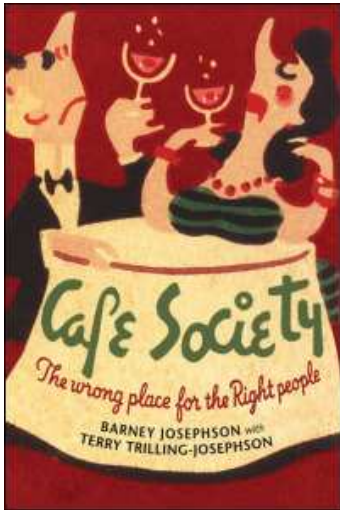
Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' op de ConcertZender.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

'GEEN DOBBELENDENEGERS IN DE ZAAK'

Barney, Bradley and Max, titel van een van de ruim vijftien boeken die criticus Whitney Balliett bij zijn leven afscheidde. Maar ze overlaptten elkaar: hoe recenter het boek, hoe meer hoofdstukken het bevatte die al een of meerdere keren in eerdere uitgaven voorkwamen. Zo is vrijwel de complete inhoud van Barney etc. overgenomen in American Musicians II. De

uitzonderingen zijn de artikelen die geen jazzmusici betreffen, waaronder dat over drie club-eigenaren: Barney Josephson van onder meer Cafe Society, Bradley Cunningham van Bradley's en Max Gordon van de Village Vanguard. Opvallend is dat in alle drie gevallen de echtgenotes een functie hebben vervuld. Na Max' overlijden nam weduwe Lorraine het over en alle twee stelden hun memoires te

boek, Wendy dreef de zaak na Bradley's dood, en Terry Trilling, Barney's vierde en laatste echtgenote, bezorgde de zojuist uitgekomen autobiografie van Barney Josephson. Hij en Max Gordon hebben beiden hun wortels in Litouwen, maar anders dan Max was Barney het jongste kind dat na de immigratie van zijn ouders als enige in Amerika ter wereld kwam.

Barney Josephson (1902-1988) groeide op in een schoenmakersgezin en zoals vroeger gebruikelijk, repareerde zijn vader niet alleen schoenen, hij maakte ze ook zelf. Bloedvergiftiging maakte een einde aan zijn leven, nadat hij in een roestige spijker was getrapt. In een gezin met zes kinderen in de leeftijd van 3 tot 17 jaar stond moeder er als 39-jarige alleen voor. Bij het bewerken van zijn autobiografische aantekeningen heeft zijn weduwe er goed aan gedaan de periode van Barney's jeugd vooraf te laten gaan door diens voorbereidingen tot het inrichten van een club. Weten we in ieder geval over wie we het hebben. Eind 1938 was het zover. Het begon al bij de naam Cafe Society (Downtown). Die was ironisch: alleen voor de hogere kringen. Zo ook de bijnaam die vrienden de club bezorgden: The wrong place for the Right (met een hoofdletter) people. Ten slotte zaten ook de muurschilderingen die hij door een legertje schilders en cartoonisten liet aanbrengen vol satire.

Terry Trilling heeft Barney's levensverhaal opgedeeld in 62 korte hoofdstukken, elk voorzien van een citaat. De meeste zijn gecentreerd rond de mensen met wie hij samenwerkte: adviseurs, familieleden, en natuurlijk de artiesten die hij engageerde. Dat gebeurde immer zonder contract, tenzij op verzoek; contracten vond hij maar een teken van slavernij. Hij waakte ervoor dat zwarte artiesten de stereotiepe kenmerken uitdroegen die blanken van hen hadden. Na een optreden van het Golden Gate Quartet in de kle-

ding als in een minstrelshow: "Zo wil ik je niet hebben, hier heb je geld en koop daarvoor vier pakken, met bijpassende overhemden, dassen en schoenen. En wat jullie materiaal betreft: zing me niet over negers die de bomen in vluchten of zitten te dobbelen: No craps-shooting negroes in my place!"

Barney was meer dan een clubeigenaar. Pianist Hazel Scott, wier zakelijke belangen hij begeleidde, had filmaspiraties. Barney stond erop dat in haar contract condities werden opgenomen als: haar huid wordt niet donkerder gemaakt dan die is; ze kon piano spelen en zingen, maar niet als werkster; als ze optrad, dan zonder halsdoek of schort. En denk erom, Hazel, als er ook maar één scene is die vernederend is, dan stop je ermee. Eén keer ging het mis, toen er in de ruimte waar ze optrad een vieze matras en vuile kleren op de grond lagen. (Zie verder over zijn relatie tot Hazel het vorige nummer van JazzFlits).

Hij speurde naar talenten en vaak schoot hij raak: Billie Holiday, Mildred Bailey, Eddie South, Lucienne Boyer, maar Sarah Vaughan bleek een misrekening! Op een avond hoorde hij Lena Horne zingen, wel geen jazz-zangeres – Teddy Wilson: "She's not an improviser. She sings songs as they are." – maar Barney zag wel wat in haar. Wel moest ze eerst geschoold worden. Weet je wel waar die song over gaat? Daar had Lena niet over nagedacht. Het gaat over de mythe dat negers in het zuiden tevreden waren met hun leven, en dacht zij nu werkelijk dat dat waar was? En dan, je staat hier niet in een theater waar je de mensen niet kan zien. In deze kleine ruimte moet je iedereen het gevoel geven dat je alleen voor hen zingt. Je moet je publiek aankijken. Als je naar het plafond kijkt denken ze dat er een kakkerlak zit.

De zaak draaide goed en hoewel nog steeds in de schulden opende Barney op 8 oktober 1940 een tweede club, Cafe Society Uptown. In 1947 komt hij in de problemen. Zijn broer Leon is door zijn sterk uitgesproken ideeën in de gevangenis beland en Barney past ervoor hem af te vallen. Rechtse krachten proberen hem er in te luizen. De pers wordt ingeschakeld. De schrijver van een goede recensie wordt bij de redacteur ontboden: Weet je niets beters dan Cafe Society te bespreken? Luister: "You don't review them unless you can pan them." Vrienden adviseerden hem de zaak te verkopen. Ze zullen je een hak zetten. Er komt een man binnen met een meid van zestien; die ziet er uit als iemand van eenentwintig. Je kelner geeft haar iets te drinken en je hangt.

Jaren later probeert hij het nog eens met The Cookery en haalt met succes nieuwe en vergeten artiesten naar voren. Zo weet hij de 82-jarige Alberta Hunter nog tot een tweede zangcarrière te bewegen. In dit stadium gekomen boet deze interessante en verzorgde autobiografie in aan kracht, omdat zijn verdere wel en wee te zeer zijn uitgesponnen. Zijn werklust is nog onverminderd, maar er zijn problemen op het persoonlijke vlak: de financiële afwikkeling van de scheiding van zijn derde vrouw gaat niet naar wens en van zijn twee zoons krijgt hij niet de verwachte steun. In mei 1984 ziet hij zich genoopt The Cookery te sluiten.

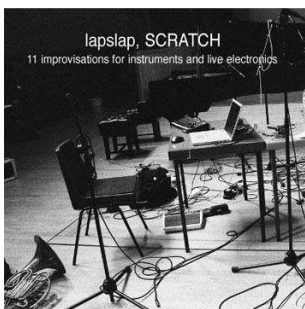
Barney Josephson met Terry Trilling-Josephson; voorw. Dan Morgenstern. Cafe Society : the wrong place for the Right people. – Urbana en Chicago : University of Illinois Press, 2009. – XXI, 376, [48] pag. : ill. – ISBN 978-0-252-03413-8 geb. met stofomslag. Prijs 34,15 euro

CD-RECENSIES

IKKI
Riot's Eve
 Eigen beheer
<http://www.ikkimusic.com>

De Japanse bastrombonist/componist Matsumoto 'Santi' Kazushi drijft in Amsterdam al sinds enige jaren zijn middelgrote groep Ikki. Het werd dus tijd voor een debuut-cd. 'Unsophisticated sentimental powerjazz' noemt hij de muziek op 'Riot's Eve', die volgens de informatie in het boekje geïnspireerd is door onder meer pianiste Carla Bley, percussionist Kip Hanrahan en het Art Ensemble of Chicago. Dat belooft nogal wat, maar helaas maakt IKKI het niet waar. Hoewel Kazushi zich ook als componist afficheert, staat er slechts één stuk van zijn hand op, het titelstuk, waarmee de cd opent. Een lekkere groove en een felle altsolo van saxofonist Thijs van Milligen lijken de toon te zetten, maar daarna lijkt de bandleider vooral geen keuze te kunnen maken welke richting hij in wil. Cubaanse en Chileense protestmuziek (die instrumentaal toch wat aan betekenis inboeten), een wel aardig maar net niet spannend arrangement van 'A Night in Tunisia', een ballad van de Japanner Aketagawa Shoiji en een in het Engels en Japans voorstellen van de band over een rifje heen ('Introduction'). Het vormt een beetje een hutspot waarmee de band zich niet echt profileert. Spelen kunnen ze zeker, en solistisch gebeuren er best leuke dingen, maar helaas blijft het bij IKKI in de goede bedoelingen en leuke kreten hangen. (Herman te Loo)

LAPSLAP
Scratch
 Leo Records
<http://www.leorecords.com>

In februari van dit jaar besprak ik in JazzFlits de debuut-cd 'Itch' van het trio Lapslap uit Edinburgh. 'Scratch' is het tweede deel van een tweeluik, dat een portret van deze unieke groep geeft. Ook hier wordt de laptop gebruikt als instrument (vandaar de groepsnaam), maar de nadruk ligt toch (anders dan op de eerste cd) op het akoestische in-

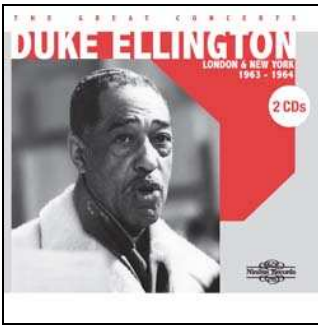
strumentarium van piano, tenorsaxofoon en hoorn. Alle drie de groepsleden openen de cd met een solostuk, waarin opvalt dat de klanken die ze produceren soms akelig dicht tegen elektronische sonoriteiten aan liggen. In 'blau' maakt pianiste Karin Schistek veel gebruik van het linkerpedaal, en de aldus ontstane boventoonsspinsels zijn er een mooi voorbeeld van. Hoornist Martin Parker gebruikt dubbeltonen in 'Throat Horn' en saxofonist Michael Edwards betoont de Europese aartsvader van de saxofoon-schreeuw, Peter Brötzmann, eer in de titel 'Zerbrötzen'. Wel speelt hij veel gestructureerder dan zijn held, zodat een associatie met Peter van Bergen of Luc Houtkamp mij eerder voor de geest kwam. Die gestructureerdheid is de kracht van Lapslap, want hun muziek klinkt bij vlagen bijna gecomponeerd, terwijl er sprake is van pure improvisatie zonder afspraken vooraf. Ook weten ze goed wanneer te stoppen of een nieuwe wending aan een stuk te geven. (Herman te Loo)

MARILYN CRISPELL
Collaborations 2004 and 2007
 Leo Records
<http://www.leorecords.com>

Tweemaal was pianiste Marilyn Crispell te gast op het festival Perspectives in het Zweedse Västerås. Ze trad daar op in ad hoc-combinaties met Zweedse musici. Met 'Collaborations 2004 and 2007' presenteert Leo Records nu een compilatie van opnamen van de Zweedse radio. De laatste jaren toont Crispell vooral de lyrische kant van haar spel, waarbij ze de eeuwige lijkende vergelijking met Cecil Taylor definitief van zich afschudt. Zo ook op deze opnamen. Vooral in het kwartet uit 2004, met klarinettist/saxofonist Fredrik Ljungkvist, bassist Palle Danielsson en drummer Paal Nilssen-Love kan ze haar lyriek kwijt, zeker omdat ze in Danielsson een gewillig oor vindt. Zowel in 'Quartet Collaboration', de eerste improvisatie, als in Danielssons compositie 'Aros' blijken ze een perfect koppel. Ljungkvist schittert in het eerste stuk op klarinet, en toont zich op tenor wat ruiger, Coltrane-achtiger, in 'Aros'. De tweede opname, met dezelfde slagwerker, maar ditmaal vergezeld van bassist Per Zanussi, kent twee blazers: trompettist Magnus Broo en altsaxofonist Lars-Göran Ulander. Meer mensen betekent in dit geval blijkbaar ook wat meer drukte, want de twee improvisaties ontberen de weldadige rust van de kwartetopnamen van drie jaar eerder. Pas in het slotstuk, Crispells toepasselijk getitelde 'Silence Again', neemt de groep de ruimte en laat Broo horen dat hij een weldadige trompettoon tot zijn beschikking heeft. Overigens gebeurt er in de andere twee stukken genoeg moois om deze uitgave te rechtvaardigen. Crispell staat immers ook in wat dikkere, meer opzwepende passages haar mannetje. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

DUKE ELLINGTON The Great Concerts London & New York 1963 - 1964 Nimbus

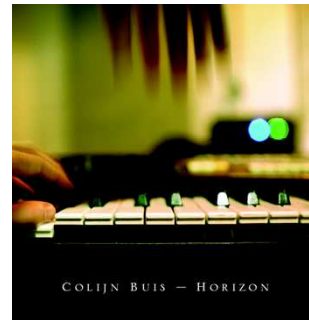
De dubbel-cd 'Great Concerts' van Duke Ellington bevat een cd met opnamen van het orkest uit januari 1963 en februari 1964 in Londen. Voor zover na te gaan, zijn die nooit eerder verschenen. De tweede cd is een heruitgave van het soloconcert dat Ellington gaf op 20 mei 1964 in het Wollman Auditorium, Columbia University in New York. Het werd voor het eerst uitgebracht in 1995 op Music Masters. Het orkest had er in Londen zin in. Het speelde enkele klassiekers. Op de opname uit 1964 is ook een versie van 'Ispahan' te horen. Dat komt uit de 'The Far East Suite', die pas in december 1966 officieel werd opgenomen. Johnny Hodges speelt het hier iets opgewekter dan op de officiële uitgave. Ook klinkt de saxsectie iets helderder. Tijdens datzelfde concert, februari 1964, werd ook 'Harlem' gespeeld. Verder kreeg Paul Gonsalves de gelegenheid om in 'zijn' 'Diminuendo and Crescendo in Blue' te gloriëren. De solo-cd heeft ook zo zijn bijzonderheden. Het is bijna gezellig. Ellington speelt uiteraard veel eigen werk. Als verrassing roept hij zijn grote voorbeeld Willie 'The Lion' Smith op het toneel om hem de gelegenheid te geven een stuk te spelen. Als een eerbetoon. Daarna haalt hij Strayhorn het toneel op en samen met hem speelt hij 'Tonk'. Ellington hemelt Billy Strayhorn nog even op, terwijl die 'Things Ain't What They Used to Be' speelt. Al met al is deze Nimbus-uitgave zeer de moeite waard. En niet alleen voor liefhebbers van Duke Ellington.
(Hessel Fluitman)

CLAZZ ENSEMBLE Adventures, Live at the Bimhuis Clazz Music - Holland (<http://www.clazz.info>)

Vroeger kon je je ruimschoots vergapen aan Amerikaanse jazzproducties die volgepropt waren met klinkende namen. Die New Yorkers konden lezen als de besten en hadden solistisch van alles te vertellen. Ik begin daarover aangezien steeds duidelijker wordt dat ook Nederland tegenwoordig bol staat van musici die geen 'krentenbrood' op de lessenaar meer schuwen en in staat zijn verheven solo-werk af te leveren. Zie en hoor bijvoorbeeld het CLAZZensemble. Trompettist Gerard Kleijn en saxofonist Dick de Graaf hebben dat in 2007 bijeengebracht: een gouden greep. De 'Adventures' zijn op de gelijknamige cd verzameld door een stel componisten/arrangeurs (onder anderen Frank Carlberg, Ilja Reijngoud en Michael Moore) die, hoe persoonlijk hun stempel ook is, tegelijkertijd een zeke-

re orkestsound fabriceren. Keer op keer hoor je beweeglijke secties die over elkaar heen dartelen, waarbij het gebruikte instrumentarium heel smaakvol bij de arrangementen wordt betrokken. Leadpartijen worden afgewisseld, waardoor de variatie in klankkleuren nog eens wordt aangescherpt. En steeds is er plaats voor solisten. Ze worden via allerlei opzetjes gelanceerd en weten zich gesterkt door de uiterst geconcentreerd opererende medemusici. Alles overziend en gehoord hebbende luidt de conclusie dat deze Europese muziek zelfs uitstijgt boven de toch al zo waardevolle klanken die orkestleider/arrangeur Maria Schneider in Amerika heeft geproduceerd. Het CLAZZensemble en zijn schrijvers bewegen zich in de hoogste regionen.
(Jaap Lüdeke)

YouTube **Bekijk het CLAZZensemble op You Tube:**
<http://www.youtube.com/watch?v=8x7MaQwQI10>

COLIJN BUIS Horizon Eigen beheer (<http://www.colijnbuis.nl>)

Aan ambitie ontbreekt het de Utrechtse pianist Colijn Buis (1981) niet. Waar anderen op hun debuutalbum veiligheidshalve naast eigen werk covers zetten, koos Buis er voor elf composities van eigen hand op te nemen. Lex Tanger tekende voor registratie, mix en mastering in de Dudok Studio van het Amsterdams Conservatorium. Hij mag dik tevreden zijn. De geesteskinders van Buis staan puntgaaf op 'Horizon'. De cd kent een grote variatie. Buis besloot samen te werken met niet de eerste de besten: Jasper van Hulten (drums), Sven Happel (contrabas) en Tom Beek (tenor- en sopraansaxofoon). Colijn wist zelfs dwarsfluitist Thijs van Leer te strikken. De man van Focus is te horen in het stuk 'Medieval Interlude', dat - zoals de titel doet vermoeden - zeer middeleeuws klinkt. Een geslaagd experiment. De oude meester glorieert. 'Horizon' bevat hoofdzakelijk lekker groovende jazzstukken. Funky, bluesy, strak geregisseerd en met voldoende ruimte voor alle muzikanten het beste van zichzelf te laten horen. Buis speelt enkele solo's waarin hij dicht in de buurt komt van het klassieke idioom. De ballads 'Prelude' en 'Angel' kenmerken zich door verstilde schoonheid. Hetzelfde geldt voor het intieme 'Chanson', opgedragen aan Colijns vader. Buis beschikt over een verfijnd toucher en een creatieve geest. 'Laten we onze horizon verruimen en hoog vliegen', luidt het motto. Zover komt Colijn op zijn eersteling nog niet. Verwacht geen spectaculair vuurwerk of wilde zoektochten naar vernieuwing. Buis heeft met zijn mannen een verzorgde, goed klinkende cd afgeleverd, maar hij blijft voorshands nog keurig binnen de lijntjes.
(Hans Invernizzi)

CD-RECENSIES VERVOLG

DAVID LIEBMAN/ELLERY ESKELIN

Renewal

Hatology

De tenorsaxofonisten David Liebman en Ellery Eskelin hebben ieder voor zich al ettelijke cd's voor Hatology opgenomen. Het is een label voor vooruitstrevende improvisatiemuziek die elders niet of slechts met moeite aan de bak komt. 'Renewal' is de tweede gezamenlijke productie van de saxofonisten en een typische Hatology-cd. Liebman en Eskelin hebben hun kwartet gecompleteerd met Tony Mariano op bas en Jim Black op drums. Hoewel het muzikale terrein van beide saxofonisten zich van bebop tot free jazz uitstrekt, wordt op deze cd nagenoeg alleen in de 'traditie' van na Coltrane gespeeld. Het vergt enige aandacht en meerdere beluisteringen om tot de muziek door te dringen. Het enige niet originele nummer van de cd is 'Out There' van Eric Dolphy. Daarin zijn ze nog het meest boppend bezig. Zoals Dolphy het zelf deed. Er staan twee versies op het album. De eerste take is als toegift opgenomen, de tweede op het reguliere album. Die take is wat sneller en vloeiender. Eskelin soleert eerst. Na een lange zwevende toon neemt Liebman over en ten slotte krijgt Black een solo. Vervolgens spelen de beide saxofonisten om en om enige vier om viertjes met de slagwerker. Ten slotte blazen de beide blazers het thema unisono. De eerste take is een fractie langzamer en daardoor wat gestoener gespeeld. De saxofonisten spelen dicht om het thema heen. Ze nemen twee keer zoveel tijd om het thema te onderzoeken.

(Hessel Fluitman)

TINEKE POSTMA

The Traveller

Foreign Media Jazz

(<http://www.tinekepostma.com>)

Haar vorige cd uit 2007 noemde saxofoniste Tineke Postma 'A Journey That Matters'. Een reis die er toe doet. In de titel van haar nieuwe cd, 'The Traveller', staat de reiziger zelf centraal. Niet langer is alleen het spelen belangrijk voor mij, zo lijkt ze te willen zeggen, het is tijd om ook mijn muzikale uitgangspunten en composities een prominente plek te geven. Op een stuk van Villa Lobos na heeft Tineke Postma daarom alle stukken op naar nieuwe cd zelf geschreven. De muziek staat dus dicht bij haar. De uitvoeringen stralen zekerheid uit. Met haar vaste slagwerker Terry Lyne Carrington, pianiste Geri Allen en bassist Scott Colley als begeleiders, kan dat ook haast niet anders. Ze spelen heel nauwkeurig. Ze vullen aan, maar overheersen niet. Drummer Terry Lyne Carrington stimuleert haar medemusici met veel variatie. Bassist Scott Colley valt op door een brede notenkeuze en pianiste Geri Allen neemt steeds alle tijd. Tineke Postma speelt zelf op alt- en sopraansax. Ze laat de muziek ademen. Postma's stukken kenmerken zich door hun grote eenheid en zouden de delen van een suite kunnen vormen. De ballad 'The Line' springt er voor mij uit. 'The Traveller' is een zeer geslaagde cd.

(Hessel Fluitman)

Bekijk Tineke Postma op You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=jRMR4IN7UIA>

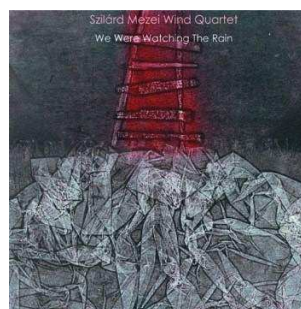
THE ERIC INEKE JAZZXPRESS

Xpressions in Time

Daybreak/Challenge Records

'Xpressions in Time' is de derde cd van The Eric Ineke JazzXpress. De leider viert er zijn veertigjarig jubileum als jazzdrummer mee. Het repertoire is op intelligente wijze samengesteld: een stel jazzstandards is verenigd met werk uit eigen keuken. Opvallend is de groei die bassist Marius Beets doormaakt als componist/arrangeur. Naast zijn stukken als 'Boppa' en het hippe 'Reboppa' valt ook zijn 'Aotearoa' op door een aparte intro en het gebruik van de basgitaar. Wayne Shorters 'Yes or No' kreeg een bewerking van trompettist Rik Mol. Hij bracht trouwens ook 'Miss Incognita' mee naar de studio. Het kreeg een goed getroffen uitvoering van tenorist Sjoerd Dijkhuizen en Mol zelf. Beide blazers zijn in de diverse stukken sterke solisten. Pianist/componist Rob van Bavel weet hier solistisch zelfs nog bovenuit te stijgen. Wordt het niet eens tijd dat hij wordt onderscheiden voor al zijn waardevolle bijdragen aan de Nederlandse jazz? En Eric Ineke zelf? Al zijn opgedane ervaring, nationaal en over de grenzen, met vooral vroeger al die Amerikaanse sterren, zit verpakt in deze geslaagde productie.

(Jaap Lüdeke)

SZILÁRD MEZEI WIND QUARTET

We Were Watching the Rain

Leo Records

(<http://www.leorecords.com>)

De naam van het Szilárd Mezei Wind Quartet is enigszins misleidend. De leider van het kwartet, de Servische Hongaar Szilárd Mezei, is namelijk geen blazer, maar altviolist. Dat levert een bijzondere bezetting op, met naast zijn vaste partner, rietblazer Bogdan Rankovic, een trombone (Branislav Aksin) en een tuba (Kornél Pápista). In Balkanverband denken we dan al snel aan de blaasorkestjes die er in die regio bij bosjes rondlopen. 'Milós', het openingsstuk van de cd 'We Were Watching the Rain', refereert in klankkleur zeer zeker aan die traditie. Prachtige melancholische muziek van een ensemble dat goed samenvloeit in klank. Aan het eind van de cd komt het stuk nog eens langs in een live-versie, met een ontroerende klarinetsolo van Rankovic. Maar wat er tussen deze twee versies van dezelfde compositie zit ingeklemd, is heel anders van aard. Mezei heeft muziek geschreven die eerder refereert aan de eigentijdse klassieke muziek dan aan een jazz- of volksmuziektraditie. Er gebeurt af en toe wel veel fraais, en de donkere tonen van altviool, basklarinet, trombone en tuba zijn bijzonder, maar toch mis ik toch het eigenzinnige dat de vorige twee cd's van Mezei voor Leo Records onderscheidde van de meute. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

KENDRA SHANK QUARTET

Mosaic

Challenge

(<http://www.kendrashank.com>)

Kendra Shank (1958, Californië) begon haar muzikale carrière in de Metro van Parijs. Ze speelde in de stations voor een beetje geld. Van huis uit is ze folk/popzangeres en - gitariste. Muziek van Billie Holiday bracht haar naar de jazz. Vanaf 1997 woont ze in New York en in de tussentijd is er, zoals duidelijk blijkt, heel wat gebeurd met haar ontwikkeling. Shank beschikt over een uiterst veelzijdige stem. Ze klinkt sprankelend en jong en kan subtiel swingen. Als een stemkunstenaar vertelt ze soms haar tekst. Af en toe is haar zang geheel tekstloos en haar stem is in het hoge bereik het sterkst. Hoewel de vergelijking met diverse collega's zich aandient, imiteert de zangeres niemand.

De cd opent heel lieflijk met 'So Far Away' van Carole King. Shank lijkt dan even op Jennifer Warnes. De song wordt prachtig omlijst met de klarinet van Billy Drewes, die haar stem mooi aanvult. In haar vaste kwartet zitten Frank Kimbrough (piano), Dean Johnson (bas) en Tony Moreno (drums). Maar regelmatig wordt de groep uitgebreid met de eerder genoemde Billy Drewes op sopraan- en tenorsaxofoon en klarinet, en Ben Monder op gitaar. "Iedereen die meewerkte aan dit album is een belangrijk stukje tegel in het mozaïek", zegt de vocaliste. Vooral Drewes en Monder spelen een belangrijke rol. Maar alle solisten krijgen veel ruimte. Over het repertoire is goed nagedacht. Ze zingt Soefi-teksten, werk van Irving Berlin, Cole Porter en Bill Evans, én medleys waarbij ze bestaande songs combineert met haar eigen werk. De titel van de cd is heel treffend 'Mosaic', want ondanks alle variatie is het toch een bij elkaar passend geheel. Door de folk- en popinvloeden zal dit album een groot publiek aanspreken. Kendra Shank bewijst tot wat voor moois de menselijke stem in staat is. (Peter J. Korten)

VASSILIS TSABROPOULOS

The Promise

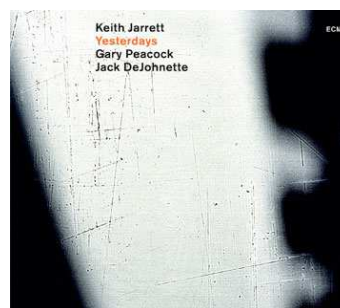
ECM

(www.tsabropoulos.gr)

'The Promise', een soloplaat van de Griekse pianist Vassilis Tsabropoulos, is in 2007 is opgenomen, maar nu pas uitgekomen. Het album bevat tien originele composities en één bewerking van een lied uit de Griekse volksmuziek. In een rustige, meditatieve sfeer speelt Tsabropoulos dit sfeervolle repertoire. Ingetogen, fijnzinnig, delicaat en gevoelig. De muziek heeft iets filmisch en poëtisch. De

melodieën worden traag en teer gespeeld, als kabbellende beken waarin de glinsteringen van de zon een continue stroom van reflecties oproept. Introvert zoekt de pianist naar de juiste frasering, naar de goede balans tussen klank en stilte, waarbij de stilte net zo belangrijk is als de klank. Het roept herinneringen op aan het befaamde Keulse concert van Keith Jarrett. Maar het is meer terughoudend, fragieler en behoedzamer dan wat Jarrett doet. Het ademt de sfeer van dromerige ballades en geïmproviseerde beelden. Het is muziek die tijd nodig heeft om te horen en tijd gebruikt om te ontstaan. Dansende schaduwen die stap voor stap de ruimte verkennen en schoorvoetend de zon haar stralen laat zenden. Een fascinerende symbiose van tijd en ruimte, waarin elke gespeelde noot betekenis heeft voor de volgende noot. De weergave van de muziek krijgt iets extras doordat de opname plaatvond in een concert-hal, waardoor het ruimtelijk effect wordt vergroot. Muziek om te beluisteren met gesloten ogen.

(Frank Huser)

KEITH JARRETT

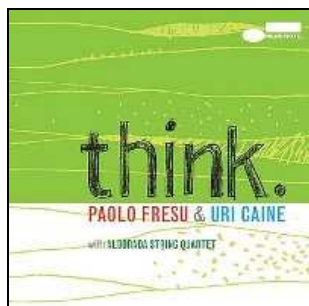
Yesterdays

ECM

Het lijkt wel of iedere noot die Keith Jarrett de laatste jaren heeft gespeeld is opgenomen. Van allerlei concerten die hij solo of met zijn trio gaf worden cd's uitgebracht. Die opnamen blijken soms zo goed dat op de nieuwe cd 'Yesterdays' zelfs de soundcheck staat: 'Stella By Starlight'. Na afloop praten de musici enthousiast over de kwaliteit van deze track. Met zijn vaste kompanen, Gary Peacock op bas en Jack DeJohnette op drums, speelt Jarrett negen stukken; uitsluitend standards. Jarrett kent ongelooflijk veel standards en zijn bron lijkt onuitputtelijk.

Het concert vond plaats op 30 april 2001 in het land waar misschien wel de fanatiekste Jarrett-adepten wonen: Japan. De eerder genoemde soundcheck was van een week eerder. De kwaliteit van Jarrett is vaak punt van discussie. Zo zou hij veel van hetzelfde spelen. Zijn techniek is altijd onbetwist en dat geldt ook voor de excellente geluidskwaliteit. Van de muziek straalt een grote hoeveelheid energie. Het drietal speelt hier met opmerkelijke overgave. Zo speelt DeJohnette royale solo's dan Jarrett hem ooit toestond. Binnen de harmonische structuren die Jarrett in de meeste standards creëert, is 'Shaw'nuff' van Gillespie en Parker een buitenbeentje. Het bebopstuk wordt uiteraard in up-tempo gespeeld. Het publiek applaudisseert enthousiast tussendoor. Direct daarna gaan de kaarsjes aan in de ballad 'You've Changed'. Voor het eerst sinds vijftien jaar brengt ECM ook weer muziek uit op vinyl. Dit album heeft de primeur. Voor de Jarrett-liefhebber is 'Yesterdays' een must. (Peter J. Korten)

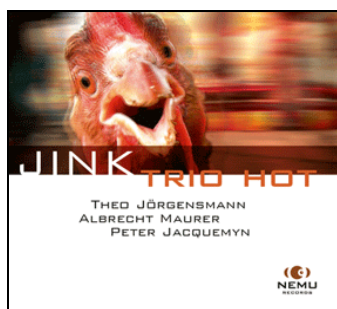
CD-RECENSIES VERVOLG

PAOLO FRESU & URI CAINE
With the ALBORADA STRINGQUARTET
Think
Blue Note

De kleurrijke pianist Uri Caine staat bekend om zijn moderne en heftige spel, en zijn interpretaties van de klassieken. Op 'Think', de cd die hij met de Italiaanse trompettist Paolo Fresu en een strijkkwartet maakte, blijkt dat hij ook tot zijn recht komt in een setting van kamerjazz. Hoewel door het strijkkwartet de swing ontbreekt, blijft het toch spannend. Beide improvisatoren weten wat ze te doen staat en vullen elkaar mooi aan. Ze spelen geconcentreerd samen. Fresu speelt onder meer een stuk van Händel, met een hedendaags begeleidende Caine achter zich. Ofschoon de beide stijlen mijlenver uit elkaar liggen klopt het geheel uitstekend. Meteen daar achteraan komt het titelstuk, 'Think', een collectieve improvisatie van de twee solisten in samenspel met de vier strijkers. Tot mijn verrassing was het bekendste stuk op de cd, 'Doxy' van Sonny Rollins, het minst interessant. Wellicht is het te bekend. Het slotstuk van de cd is 'Cowboys and Indians'. Een mooi toegankelijk themaatje van Caine. Het wordt met veel humor door beide heren gespeeld, begeleid door het strijkkwartet. Een mooie afsluiter van een serie nieuwe muziekstukken die zowel onder de hedendaagse westerse serieuze muziek als de eigentijdse geïmproviseerde muziek geschaard kunnen worden.

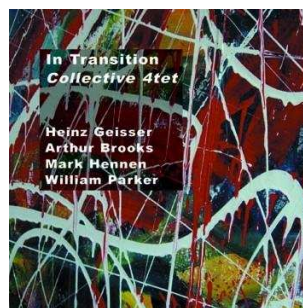
(Hessel Fluitman)

TRIO HOT
Jink
Nemu Records
<http://www.nemu-records.com>

'Jink', de titel van deze cd is te vertalen met 'ontwijkende beweging', en dat is veelzeggend voor de muziek van Trio Hot, die zich kenmerkt door vele verrassende wendingen. Violist Albrecht Maurer en klarinettist Theo Jörgensmann zijn geen onbekenden in de Duitse improvisatie-scene. Ze worden gecompleteerd door bassist Peter Jacquemyn, een

formidabele instrumentalist uit de school van wijlen Peter Kowald. Dat betekent dat er van hem weinig walking bass-achtige inspanningen te verwachten zijn. Hooguit een puls, maar vooral veel fysiek, ritmisch sterk spel. De krachten in Trio Hot zijn dan ook gelijkelijk verdeeld, niemand stelt zich vóór op het virtuele podium op. Hoewel de naam anders suggereert, vallen er bij de groep dus weinig jazzachtige momenten te bespeuren, en is het referentiekader eerder die van de moderne gecomponeerde muziek. Het grote vormgevoel van de drie zorgt er ook voor dat hun vrije improvisaties klinken alsof ze grotendeels op papier staan. De enige titel die zich daaraan onttrekt, is Monks 'Round Midnight', maar daarvan horen we het thema pas in minuut elf van de in totaal veertien langskomen, als uitgangspunt voor de rest van de improvisatie. Eerder een citaat dan een interpretatie, dus. Maar wel een citaat dat goed past in de verrassende, soms abstracte en asymmetrische, en soms emotionele en aansprekende muziek. (Herman te Loo)

COLLECTIVE 4TET
In Transition
Leo Records
<http://www.leorecords.com>

Hoewel de naam anders doet vermoeden, is het Collective 4tet toch als idee van één van de groepsleden begonnen. De Zwitserse drummer Heinz Geisser vond in New York begin jaren negentig geestverwanten in pianist Mark Hennen en bassist William Parker. Met de toevoeging van trombonist Jeff Hoyer maakte de groep vijf krachtige cd's voor Leo Records. Aan die reeks kwam een eind door Hoyers dood in december 2006. Tijdens een herdenkingsconcert voor hun overleden muzikale vriend speelde ook trompettist Arthur Brooks. Het klikte meteen muzikaal tussen het drietal en de blazer, en op 'In Transition' is goed te horen waarom. Brooks is net als de andere drie een goede teamspeler, en ook deze zesde cd zet het muzikale credo voort dat het hier niet gaat om vier ego's, maar om de gezamenlijke inspanning, de groepsnaam indachtig. Het Collective 4tet speelt free jazz, anno 2009 niet de meest hippe muziek meer, maar wat hier klinkt, is geenszins retro. Niet het ongebreidelde loos gaan van de jaren zestig en zeventig, maar overdachte muziek, die soms bijna schuchter en beschoemd is, maar evengoed kan aanzwellen tot veelzeggende climaxen. Het heeft soms wel wat weg van een rivier, vol helder, transparant water, die door een landschap meandert, af en toe stroomversnellingen produceert, en op andere momenten kalm langs de oevers kabbelt. Alles is voortdurend in beweging, zelfs al lijkt de muziek soms tijdelijk stil te staan. Boeiend blijft het daarom het volle dikke uur dat de cd duurt. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

INGEBRIGT HÅKER FLATEN & HÅKON KORNSTAD

Elise

Compunctio

(<http://www.kornstad.com>)

Ingebrigt Håker Flaten speelt contrabas. Håkon Kornstad speelt tenorsaxofoon. Jonge musici uit Noorwegen. Avant-garde, experimenteel, free jazz, met groot raffinement. Ze spelen secuur gepolijste miniatuurduetten, die toonbeelden van intimiteit en subtiliteit zijn. Zelfs in de meer rauw getinte stukken en het met meer up-tempo gespeelde werk, blijft de gevoelige balans in tact. De stukken hebben een sterk lyrisch karakter. Het zijn kleine episodes die de diepten van de Noorse fjorden als het ware symboliseren. Diep en weids, donker en breed tegelijk. Het doet soms denken aan de muziek van saxofonist Ornette Coleman en bassist Charlie Haden op het album 'The shape of jazz to come': vrije lijnen, ogenschijnlijk zonder richting en doel, maar die bij beter luisteren een landschap creëren waarin ruimte en tijd wel degelijk een rol spelen. Opmerkelijk is ook de techniek die Kornstad op veel nummers toepast. Een bijzonder min of meer klakkend geluid dat een sterk ritmisch effect heeft en waarmee hij een soort dubbeltonen produceert. Flaten op bas is sterk in het onderbouwen van het spel van Kornstad. Hij creëert een ritmisch minimalistisch patroon dat een sterk geprononceerde structuur biedt. 'Elise' laat horen waarom avant-garde jazz nog steeds fascineert. (Frank Huser)

 Bekijk Håkon Kornstad op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=mo3jLp8Rj0g>

DE PLATENZAAK

DÉ JAZZWINKEL VAN ROTTERDAM

Een rustige maandagmiddag aan de Rotterdamse Lijnbaan. Achter de balie van It-records tref ik de twee enthousiaste eigenaren aan: Onno Post en Loek van den Boog. De zaak noemt zich 'de best gesorteerde muziekwinkel in Rotterdam'. Op jazzgebied maken ze die reputatie ruimschoots waar.

Onno en Loek werkten als studenten al samen bij 't Platenmanneke in Delft. Die winkel was ook groothandel. Ze werkten tot diep in de nacht om alle zendingen uit te pakken en de platen te beluisteren. "Nee, we werden daar niet voor betaald. Het was vrije tijd; hobby. Wat een geweldige tijd!" Vierentwintig jaar geleden namen Onno en Loek het Rotterdamse filiaal van 't Platenmanneke aan de Oude Binnenweg over. Inmiddels zijn ze al zo'n twintig jaar op de huidige locatie aan de Lijnbaan te vinden. De naam van de winkel is gebaseerd op een oude Amsterdamse slogan: 'Amsterdam heeft *het*'. Daarop volgde hun versie: 'Rotterdam heeft *It*'. En, zoals Onno zegt: "*It's all about music*". De winkel is heel breed georiënteerd. Je vindt vooral zwarte muziek, pop, soul, wereldmuziek, funk, fusion en jazz-cd's in de bakken. Het enthousiast duo is zelf liefhebber van pianotrio's: "Zoals E.S.T., Brad Mehldau en de rijzende ster Baptiste Trotignon". Even later klinkt de laatstgenoemde uit de speakers. Vinyl doet It-records ook, maar alleen op bestelling. Als de telefoon gaat en een klant naar een cd van John Surman vraagt, vist Loek hem uit de bakken en legt hem apart.

De winkel moet het vooral hebben van vaste klanten. Veel klanten lopen in de lunchpauze even door de winkel. Sommigen doen dat zelfs elke dag. "Zo komen er twee Belgen regelmatig naar Rotterdam. Eén ervan koopt maandelijks tien cd's. Een man uit Antwerpen komt speciaal voor fusion. Na afloop wordt er altijd even over voetbal gepraat". De ogen van Loek glimmen van trots als hij zegt: "We hebben geen monopolie hoor, maar verder... We bedienen zowat de hele Rijnmond."

Liefde voor jazz speelt een grote rol bij Post en Van den Boog. Beiden zijn betrokken bij de samenstelling van de jaarlijkse promotiesampler 'Aangenaam Jazz'. Daarvan worden er jaarlijks 35.000 verkocht. En Onno draait voor en na de grotere concerten in Lantaren/Venster. "Omdat ik veel muziek in de winkel tegen kom, kan ik veel laten horen en ik wil mensen kennis laten maken met die muziek. Er word gereageerd op wat ik draai en mensen schrijven de namen van artiesten op. Sommigen komen later naar de winkel".

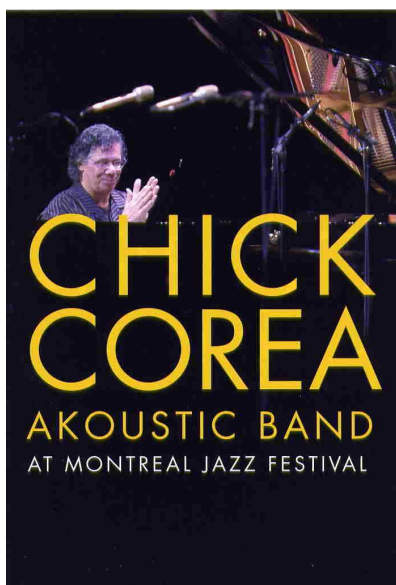

De trotse eigenaren Loek van de Boog (l) en Onno Post (r). (Foto: Yvonne van den Boog)

Tijdens het North Sea Jazz Festival verhuist de hele jazz-afdeling naar Ahoy. Onno heeft ook een adviserende rol voor dit festival. Zoals de hele branche heeft It-records veel hinder van de verkopen via internet en legale en illegale downloads. "Maar jazzliefhebbers downloaden gelukkig minder. Ze willen het fysieke product in handen hebben. Mensen moeten niet vergeten dat de platenwinkels zullen verdwijnen als er geen vraag meer is naar het fysieke product en het bijbehorende persoonlijke advies van de verkoper", aldus Onno Post. En in welke internetwinkel krijg je bij je aankoop een vriendelijk bedankje en de vraag: "Wilt u er een tasje bij?" (Peter J. Korten)

**It-records, Lijnbaan 150 (in Selexyz Donner),
 3012 ER Rotterdam, tel. 010- 413 00 35.
 (<http://www.itrecords.nl>)**

DVD-RECENSIE

CHICK COREA Akoustic band at Montreal Jazz Festival Jazz Door

De Akoustic Band van Chick Corea is een afgeslankte versie van zijn Electric Band. De leider zelf speelt nu piano, John Patitucci staat achter de contrabas en Dave Weckl zit achter zijn 'kleine' drumkit. Met deze Akoustic Band spelen ze minder werk van Corea zelf maar meer standards. Negen stukken komen voorbij en daarbij beslist niet de onbekendste. Bijvoorbeeld: 'How Deep Is The Ocean', 'Autumn Leaves' en 'On Green Dolphin Street'. Maar ook een kwartier durende klassieker van Corea: 'Spain', met daarin fragmenten van het beroemde 'Concierto de Aranjuez'. Van tevoren verdeelt Corea het publiek in een vijfstemmig koor. Die interactie van publiek en artiesten maakt de uitvoering van deze compositie extra interessant. Ook de samenwerking van de muzikanten is duidelijk waarneembaar. De pianist glundert als hij samenspeelt met Patitucci. Deze bassist speelt (naast de pianist) een hoofdrol in het concert. Zijn prachtige spel en geluid zijn opmerkelijk. De dvd is een integrale weergave van een Japanse tv-uitzending (16:9). De opnamekwaliteit is voldoende. Elk stuk wordt steeds gevolgd door een kort interview met Corea. Ze hadden echter beter aaneengesloten als extra meegeleverd kunnen worden omdat ze het verloop van het concert hinderlijk onderbreken. Corea vertelt wel wat leuke details over zijn muzikale loopbaan. Hij vertelt over de nachtelijke ingeving die de compositie 'Eternal Child' deed ontstaan. Ook zegt hij dat onder anderen de zichtbare interactie tussen musici ertoe bijdraagt dat mensen van jazz gaan houden. Dat visuele aspect werkt bij een dvd natuurlijk in het voordeel. De dvd-hoes bevat niet meer informatie dan de opnamedatum (2 juli 2004, Montreal), de songtitels met tijden en de namen van de musici. En dan is er de Japanse ondertiteling nog... Wie dit negeert kan genieten van een goed concert.
(Peter J. Kortzen)

 Bekijk een deel van dit concert op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=LZWrtZIGHd4>

CONCERTVERSLAGEN

YURI HONING QUARTET

Bezetting: Yuri Honing (ts), Wolfert Brederode (p), Gulli Gudmundsson (b), Joost Lijbaart (d)
Datum en plaats: 17 april 2009, Serah Artisan, Zaandam

DE GEBORTE VAN EEN KWARTET

Stilstand is achteruitgang, dus achtte saxofonist Yuri Honing het weer eens tijd voor een nieuwe groep. Wat een doodgewone bezetting (saxofoon, piano, bas, drums) lijkt, is dat voor Honing niet. Het is voor het eerst dat hij een working band formeert met een pianist erin. Dat komt dan vooral door de man die het pianokrukje bezet: Wolfert Brederode. Anders dan veel andere pianisten is hij geen noten- of akkoordenvreter. Hij denkt en fraseert als een blazer, ademend en organisch. Vaak speelt hij zijn lijnen met alleen de rechterhand, en voegt de linker alleen toe als die ook iets zinvols kan bijdragen aan het geheel. Zo is het nieuwe kwartet niet gedwongen door harmonische restricties, en behoudt Honing even veel vrijheid als hij in zijn beroemde trio heeft.

Het repertoire van de nieuwe groep bestaat grotendeels uit eigen composities van Honing en Brederode, aangevuld met zorgvuldig gekozen 'covers', zoals het van David Bowie bekende 'Wild Is the Wind' (dat Honing ook met Wired Paradise op het repertoire heeft staan) en Wayne Shorters 'Capricorn'. In al deze stukken nemen de vier enorm veel vrijheden, en wordt er korte metten gemaakt met het

thema-solo-thema-model. Omdat die speelstijl zoveel vrijheid biedt, hebben de musici die soloruimte ook niet per se nodig. Zo wisselt Lijbaart grooves af met subtiel percussiewerk waar altijd wel een flow in zit. Het is tegelijk los én strak, een paradox waar het hele kwartet op drijft. De totaalaanpak deed me daarbij denken aan een van de interessantste groepen uit midden jaren zeventig: het kwartet van Keith Jarrett met saxofonist Dewey Redman, bassist Charlie Haden en drummer Paul Motian. Die band kenmerkte zich eveneens door een aantrekkelijke grilligheid en een fijnzinnig gevoel voor clichéloosheid. Honing, Brederode, Gudmundsson (die de beoogde vaste bassist, Frans van der Hoeven verving) en Lijbaart weten elkaar even blindelings te vinden, en bestrijken een compleet palet aan emoties, van wild en rauw tot ingetogen en gevoelig. Kippenvel en tranen zijn daarbij nooit ver weg, en dat betekent dat de ereditie van de Nederlandse jazz er weer een belangrijke groep bij heeft.

(Tekst: Herman te Loo; foto: Speer fotografie)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

WILLEM BREUKER KOLLEKTIEF

Bezetting: Andy Altenfelder, George Pancraz (tp), Bernard Hunnekink, Andy Bruce (tb), Willem Breuker, Hermine Deurloo, Maarten van Norden, Frans Vermeerssen (rieten), Henk de Jonge (p), Arjen Gorter (b), Rob Verdurmen (dr).
Datum en plaats: 5 april 2009, Leeuwarden.

Elke twee jaar maakt het Willem Breuker Kollektief wel zijn opwachting bij Hothouse Redbad in Leeuwarden. Met of zonder de naamgever. Na een lange ziekte was Breuker deze keer weer van de partij. In volle glorie, als de man waar het allemaal om draait. Al gaf trombonist Bernard Hunnekink nog regelmatig het signaal voor een riff tijdens een solo of voor een afsluiting. Dat is zo gegroeid in de afgelopen twee jaar. Frans Vermeerssen verving Breuker in die periode, maar is gevraagd te blijven. Een ander nieuw gezicht is George Pancraz. Hij vervangt trompettist Boy Raaijmakers, ook al sinds een jaar of twee. De partituren van Willem Breuker bevatten steeds meer nootjes en Boy Raaijmakers improviseert juist graag. In goed overleg heeft hij zich dan ook teruggetrokken. Die steeds vollere partituren hebben ook tot gevolg dat de concerten van het Kollektief serieuzer worden. Het lijkt wel of er geen tijd meer is voor gein of meligheid.

Het Willem Breuker Kollektief. (Persfoto)

Toch is het niet zo dat het Kollektief vroeger minder georganiseerd was. Dat bleek wel in 'De klap op de vuurpijl 4'. Het is een wat ouder stuk, dat zorgvuldig werd opgebouwd: de sopraansax van Breuker blies een motiefje, de alt van Hermine Deurloo kwam er bij, vervolgens de bariton van Frans Vermeerssen en ten slotte het koper. Dat alles rond een enkel, herhaald motiefje. Uiteindelijk gaf Andy Altenfelder een trompetsolo die wat gecontroleerder leek te zijn dan voorheen. Toen werkte hij naar een extatische hoogte. Nu was er meer rust in zijn spel. In de regel mondden de zangstukken van leider Breuker uit in verwarving. Gordon Lightfoot's 'If you could read my mind' bracht hij echter zeer geconcentreerd en met veel liefde en inzet. Dat het Kollektief heel precies kan spelen, bewijst het al zo'n dertig jaar met de klassieke stukken die ze op hun repertoire hebben. Tijdens dit concert deed het dat met een compositie van Jan Pieterzoon Sweelinck. De gekte is er misschien een beetje uit, maar de muziek van het Willem Breuker Kollektief is nog steeds van hoog niveau. (Hessel Fluitman)

VIERDUIZEND BEZOEKERS OP FESTIVAL EAST OF EASTERN IN NIJMEGEN

Zangeres Sydney Ellis. (Foto: William Moore)

Traditioneel werd in Nijmegen-Oost op Tweede Paasdag het festival East of Eastern gehouden. Volgens de organisatie waren er ongeveer vierduizend bezoekers: "Het festival kwam wat langzaam op gang, maar vanaf 16.00 uur was het overall bomvol. Onder de bezoekers waren opvallend veel jongeren en 65-plussers." Het programma bevatte toppers als pianist Michiel Borstlap, zangeres Margriet Sjoerdsma, saxofonist Fred Leeftang en zanger Ronald Douglas, die met een sterrenbezetting speelde. De Amerikaanse jazz-, gospel- en blueszangeres Sydney Ellis (zie foto) trad in de Anthonius van Paduakerk op.

Het Teun Cremers Quartet. (Foto: Tom Beetz)

Ook werd er door jonge amateurbands gestreden om de Marc Becher Jazzmuziek Talent Award. Winnaar werd het Teun Cremers kwartet (foto) met de talentvolle 19-jarige conservatorium-gitaarstudent Richie Reichelt. Als prijs mag het Quartet optreden op East of Eastern 2010 en een dag studio-opnames maken. (Tom Beetz)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

Zangeres Esra Dalfidan. (Foto: Noortje van Veller)

TINEKE POSTMA QUINTET ESRA DALFIDAN

Bezetting: Tineke Postma (as, ss), Esra Dalfidan (voc), Marc van Roon (p), Olaf Tarenskeen (gt), Frans van der Hoeven (b) en Sebastiaan Kaptein (dr).

Datum en plaats: 17 april 2009. Leeuwarden.

Tijdens de slotavond van het jazzseizoen van Hothouse Redbad stonden twee sterren op het programma: een regionale en een rijzende. Die regionale ster was Friezin Tineke Postma. Alhoewel de oud-Heerenveense al jaren in Amsterdam woont en inmiddels zo ongeveer de hele wereld als haar werkterrein heeft. De rijzende ster was zangeres Esra Dalfidan. Zij heeft alles in zich om uit te groeien tot een grote ster. Ze is een sterke zangeres. Het gemak waarmee ze in oneven maatsoorten zingt is een grote pré. Dalfidan is geboren in Duitsland, uit Turkse ouders. Door die achtergrond put ze uit meer muzikale stromingen dan alleen de traditionele Amerikaanse musicalwereld. Voor de pauze was het podium voor Tineke Postma. Het was een verrassing om gitarist Olaf Tarenskeen in haar groep te zien. Zijn solo in het openingsnummer 'The Next Thing' was mooi van opbouw en uitwerking. Pianist Marc van Roon mocht verscheidene malen solo een stuk inzetten. In 'Magic Two' deed hij dat mooi verstild. Tineke Postma speelde ook enkele stukken van haar nieuwe cd. Ze blies daarin zelfverzekerde solo's. Intiemer dan we van haar gewend zijn. Desondanks kwam de groep niet echt op gang. Het spel kwam wat stroef over. Misschien kwam het wel omdat Postma's composities om een kleinere benadering vragen. Esra Dalfidan kreeg voor haar bijdrage in 'Adagio 13' van Heitor Villa Lobos (arrangement Tineke Postma) een kapotte microfoon in handen gedrukt. Daardoor verdween de vereiste klank van de hoge stem totaal en er werd alleen een lage dubbelklank de zaal in geperst. Gelukkig was er ook nog een goede microfoon, zodat de zangeres in het laatste nummer van de set wel goed over kwam.

Na de pauze werd een keuze gemaakt uit het programma van Esra Dalfidan. De groep tapte toen uit een ander vaatje. De oneven maatsoorten vroegen om een intensievere uitwerking, leek het wel. Het was een genoegen om de muzikale samenwerking tussen de beide dames in 'Straight Ahead' mee te maken. In het thema deed ook de pianist mee in dit samenspel. Niet alleen de thema's, maar ook de stukjes improvisatie werden bijna unisono geblazen en gezongen. In een triostuk van de beide dames met Olaf Tarenskeen op gitaar, stal de laatste de show door met strak akkoordspel een stukje 'trance' op te zetten. Dat vormde tevens de inleiding tot het nummer 'Feel Free'. Een geslaagde tweede set. (Hessel Fluitman)

YouTube **Bekijk Esra Dalfidan op You Tube:**
http://www.youtube.com/watch?v=kmJ_im0oDZO

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. The Missionary band

2. Kim Hoorweg Band

17-05-09 Meer Jazz Festival - Hoofddorp

29-05-09 De Meervaart - Amsterdam

*In beide sets optreden van Kim Hoorweg

1. Sanna van Vliet Kwartet

2. JazzXpress van Eric Ineke

10-05-09 - Singer Laren - Laren

14-05-09 Theater de Stoep - Spijkenisse

1. Dimitar Bodurov Kwartet

2. Margriet Sjoerdsma Kwintet

28-05-09 Concertgebouw - Amsterdam

1. Ack van Rooyen Kwintet

2. Soesja Citroen Trio

17-05-09 Meer Jazz Festival - Hoofddorp

04-06-09 Schouwburg De Maag - Bergen op Zoom

1. Juan Pablo Dobal met Magda Mendes

2. Josee Koning Band

17-05-09 Meer Jazz Festival - Hoofddorp

1. Peter Beets & Trio

2. Niels Tausk Kwintet

09-05-09 Theater de Kolk - Assen

15-05-09 Theater de Regentes - Den Haag

Groove Night

27-05-09 - Pakhuis de Zwijger - Amsterdam

www.jazzimpuls.nl

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

PETER BEETS TRIO/NIELS TAUSK 5-TET

Bezetting: Peter Beets (p), Joost Patocka (dr), Jos Machtel (b), Ferdinand Povel (ts), Niels Tausk (tp, bugel) en Paul van Kessel (voc).

Datum en plaats: 4 april 2009, Tripodia, Katwijk.

Saxofonist Ferdinand Povel en trompettist Niels Tausk.

Een Jazz Impuls-concert heeft voor en na de pauze twee compleet verschillende sets. In Katwijk bracht pianist Peter Beets met zijn trio voor de pauze een 'tribute' aan zijn grote voorbeeld Oscar Peterson. Het leek alsof hij mijn opmerkingen in Jazzflits nr. 112 had gelezen over het gebrek aan jazzgevoel van de inwoners van Katwijk, want tussen de nummers nam hij tijd voor enige jazz-didactische momenten. Of het aan zijn instructie lag of niet, er werd keurig na iedere solo geklapt. Beets opende zijn set met twee vocale nummers, die werden gezongen door Paul van Kessel, lid van de Young Sinatra's. Hij nam de honneurs met verve waar voor de ziek afgemelde Ruben Hein.

Daarna was het aan het trio om de muziek van Oscar Peterson tot leven te wekken. Het openingsstuk, 'Yours is my heart alone' (geschreven door Frans Lehár en door Frank Sinatra groot gemaakt), zette 'up tempo' meteen de toon. Beets' pianospel eiste alle aandacht op, zoals ook Oscar Petersons spel dat in zijn beroemde trio's deed. Dat wil niet zeggen dat het ritmeduo, Jos Machtel op bas en Joost Patocka op drums, geen inbreng had. Patocka steunde Beets goed en liet zien dat de brushes voor hem weinig geheimen kennen. Jos Machtel demonstreerde dat de bas in de juiste handen een prachtig instrument is. In nummers als 'Wheatland', 'You look good to me' en 'Nightingale' bleek duidelijk dat Beets terdege naar Peterson heeft geluisterd. Hoewel hij wel een wat 'percussievere' manier van spelen heeft als zijn grote voorbeeld. Met het nummer 'Cakewalk', inclusief een solo van Patocka, sloot het trio de prima set af.

Na de pauze betrad hetzelfde trio het podium. Maar aangevuld met 'oude rot' Ferdinand Povel op tenorsax en Niels Tausk op trompet (eerste nummer) en bugel, opereerden

ze nu als het Niels Tausk Quintet. Van dat gezelschap maakte vooral Ferdinand Povel indruk met zijn ontspannen en zuivere spel. Hij heeft niet de uitbundige lichaamsexpressie die je vaak bij (tenor)saxofonisten ziet. Povel heeft de gemoedelijke en vrolijke houding, die alleen voorbehouden is aan 'ervaringsdeskundigen'. Met het openingsstuk, 'Blue Silver' (een hardbop-nummer van Blue Mitchell) kreeg het kwintet de handen spontaan op elkaar. En ook in nummers van Clifford Brown ('Laura'), Cedar Walton ('The Maestro') en een eigen compositie van Tausk ('Blown Away') - met een prima solo van Povel - bleek het gelegenheidskwintet (al de leden natuurlijk wel vaker met elkaar gespeeld) niet louter voor een schnabbeltje naar Katwijk te zijn gekomen. De heren hadden er zin in. Zanger Paul van Kessel dook in de laatste twee nummers van de reguliere set weer op. Hij moest het doen met een allesbehalve goede zanginstallatie, maar nam dat professioneel voor lief. Het was duidelijk dat de (te weinig) toeschouwers ruimschoots hadden genoten, want het kwintet werd teruggekapt voor de toegift 'Fly me to the moon' (met Paul van Kessel). Die werd met enthousiasme gegeven. Het komend seizoen staan er twee Jazz Impuls-concerten gepland in Katwijk. Hopelijk weten steeds meer Katwijkers die te vinden.

(Tekst en foto: Hans Pleij)

VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1:

Icon Terence Blanchard. (Foto: Carol Friedman)

ICONS AMONG US: JAZZ IN THE PRESENT TENSE

Maar ook Vancouver, Barcelona en Amsterdam werden bezocht. De makers spraken met onder anderen The Bad Plus, pianist Jason Moran, saxofonist Ravi Coltrane, pianist Robert Glasper, de Dirty Dozen Brass Band, Medeski, Martin and Wood en trompettist Terence Blanchard. Hun wegbereders komen eveneens aan het woord, onder wie pianist Herbie Hancock, trompettist Wynton Marsalis en saxofonist Wayne Shorter. In totaal werkte producer John Comerford zeven jaar aan zijn film, interviewde in die tijd 25 musici en nam meer dan 25 uur aan concerten op. In de documentaire wordt onder meer stilgestaan bij de huidige staat van de free jazz, de Europese invloeden op de jazz en de invloed van jazz op genres als hiphop en rock. Een trailer is te zien op <http://www.iconsamongus.com/home>.

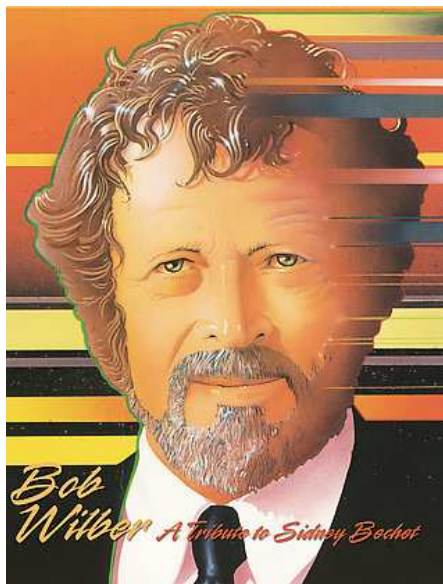
NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

BOB WILBER: ON THE ROAD YET AGAIN

One of the day's most widely admired saxophonists resides within easy bicycling distance of Broadway – that is, the hamlet named Broadway in the scenic and historic region of England known as The Cotswolds. "We visited the village called Chipping Campden briefly about thirty years ago and thought it was marvelous," Bob Wilber reports on the phone from home, "then returned soon thereafter and bought a little cottage of our own."

Wilber and his wife Pug had just returned from Genoa, where they took part in a program marking the centennial of Benny Goodman's birth, which occurs on May 30. They'll have leading roles during a three-day event this month at Rose Theater, when the Jazz at Lincoln Center Orchestra welcomes Wilber, Buddy DeFranco, Ken Peplowski and Victor Goines as clarinet soloists. Pug will also sing several numbers associated with such Goodman vocalists as Helen Ward, Peggy Lee and Martha Tilton.

De dvd 'Bob Wilber A Tribute to Sidney Bechet'.

"I've cooperated in past years with Wynton Marsalis on tributes to Sidney Bechet and Louis Armstrong. And when I suggested a Goodman salute for this season, he said, 'Listen, Bob, you know this music far better than I do. So you do the planning and you do the conducting. I'll just sit up there in the trumpet section and enjoy myself.'

"You know, by 1958-59, Benny no longer had a regular band on call. But his agent used to book five- or six-week tours for him and they'd hire musicians to back him. I auditioned on tenor saxophone and was invited to join. Naturally, there wasn't much opportunity for me to play anything but saxophone with him. Yet he seemed to like my clarinet work. Sometimes he'd beckon me into his dressing room, where the floor was always littered with reeds he'd rejected, play something and then say 'Hey, kid, how's that sound?' Apparently, he could never remember my name. In fact, legend has it that Benny couldn't even tell his own daughters apart and used to

refer to them both as 'Pops'! Of course, there are dozens of B.G. anecdotes floating around, some of them even true. He was a real master, though, a complete musician. Sometimes he'd invite me up to his apartment so we could play classical duets together."

Now 81, Wilber has built a truly remarkable resume over the years as instrumentalist, composer, arranger and musical sparkplug. Although he studied early on with Lennie Tristano and Lee Konitz, his first love was more traditional jazz, with soprano saxophonist Bechet his primary idol. "I first met Bechet in 1944," Wilber remembers, "when he was performing with Wilbur DeParis and Mary Lou Williams at a Greenwich Village club called the Pied Piper, located in a space on Barrow St. later taken over by Café Bohemia. Anyway, I went up to Sidney between sets. He had a huge great Dane puppy named Butch with him. He seemed quite taken by the fact that I was playing soprano, which wasn't very popular at the time. I told him my lips were sore from too much playing. He said – and these were his exact words – "You gotta build up a callous." That was my very first lesson with Sidney Bechet. But it wasn't until two years later that I started studying with him on a more regular basis." During one extended period of tutoring by Bechet, young Bob actually bunked for a time in the front parlor at Sidney's home on Quincy St. in Bedford-Stuyvesant.

By 1946, young Bob was a bandstand regular at Jimmy Ryan's on W. 52nd St. He toured France with Mezz Mezzrow in the late 40s; worked frequently with Bobby Hackett, Bud Freeman, Eddie Condon and Ruby Braff; was a founding member of the World's Greatest Jazz Band; and subsequently paired with fellow reedman Kenny Davern to co-lead the popular quintet known as Soprano Summit. Wilber's Ellington recreations for the Coppola film, "The Cotton Club," earned him a Grammy – and various of his instrumental albums since then have also garnered nominations.

These days, Bob Wilber records for Mat Domber's Arbors Records label. Two recent big band albums issued under that imprint have won raves from critics and Goodman partisans alike. 'Fletcher Henderson's Unrecorded Arrangements For Benny Goodman', recorded in 1999, features seventeen Henderson charts that Goodman bands played but never committed to 78s. Four years later, Arbors released a second package called 'More Never-Recorded Arrangements For Benny Goodman'. This time, the arrangers – sixteen in all – range from Benny Carter and Mary Lou Williams to Ralph Burns and Oliver Nelson. In each instance, you hear Mr. Wilber himself wailing in front of a crack ensemble based in the French city of Toulouse.

"I've never cared much for formal teaching situations myself," muses Wilber. "But every so often, I hear a young musician who really astounds me. Take a young saxophonist named Nik Payton. A local dentist from Chipping Campden told me that his son has bought himself an alto. I took Nik on as a student and we recently recorded an Arbors CD together under *his* name. It's youngsters like that who keep me practicing."

Bob Wilber joins in the Goodman Centennial celebration at Rose Theater on May 28-30.

Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

FESTIVALS

AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL

Binnenstad, Amersfoort
8 tot en met 10 mei

Met onder anderen: Hans Dulfer, Boris, Saskia Laroo, Rita Reys, Ronnie Cuber, Toots Thielemans, Peter Beets Trio, het Nationaal Jeugd Jazz Orkest, Renske Taminiau, het Jazzorchester van the Concertgebouw met Madeline Bell en de Wicked Jazz Sounds Band.

(<http://www.amersfoortjazz.nl>)

TRUMPETPARTY

Theater de Muze, Noordwijk
17 mei 2009

Met onder anderen: Holland bigband onder leiding van Loet van der Lee, Eric Miyashiro, Angelo Verploegen, de Jazzjunior- en Jazzmaniasecties, Lee Thornburg (Tower of Power), Rik Mol en Roger Ingram.

(<http://www.trumpetparty.nl>)

BREDA JAZZ FESTIVAL

Binnenstad, Breda
21 tot en met 24 mei

Met onder anderen: Vocalgroup Breeze met de Frits Bayens Big Band, Sensuàl, Scott Hamilton, Robert Veen met een Lester Young-programma, New Cool Collective, Eric Ineke Quintet en Fay Claassen met het Fanfarekorps Koninklijke Landmacht.

(<http://www.bredajazzfestival.nl>)

Te gast op het Breda Jazz Festival: Sensuàl.
(Foto: Merlijn Doomernik)

GROLSCH INTERNATIONAAL JAZZ FESTIVAL DUTCH BIGBAND CONTEST (31 mei, 1 juni) artEZ COMPOSITION CONTEST

Binnenstad, Enschede
29 mei tot en met 1 juni 2009

Met onder anderen: Toon Roos, Rita Reys, Stageband, Anne Guus Teerhuis trio, Ack van Rooijen, Piet Noordijk, Philip Catherine/Jasper van 't Hof, Fapy Lafertin, Soo Cho trio/Angelo Verploegen, Dick de Graaf en de Dutch Swing College Band.

(<http://www.internationaaljazzfestivalenschede.nl>)

TERZIJDE

JAZZ EN AUTO'S

Waar denkt u aan bij jazz en auto's? Het eerste dat mij te binnen schiet is 'Honda Jazz'. Dat is een middelgrote auto van Japanse makelij, waarvan de nieuwste uitvoering tot gezinswagen van het jaar is uitgeroepen. Ooit was deze auto de naam 'Fitta' toebedacht, maar dit is in een aantal Scandinavische talen een nogal obscene woord. Het werd in Europa daarom 'Jazz' en elders op de wereld 'Fit'.

Hoewel het predikaat jazz in de meeste gevallen de kassa niet doet rinkelen, gaat de modelnaam 'Jazz' al weer bijna tien jaar mee. Die naam roept dus kennelijk precies de associaties op die de marketingafdeling wenst. Ongetwijfeld zullen die te vatten zijn in woorden als vrijheid en avontuur. Je rijdt dan weliswaar in de gezinsauto van het jaar, maar voor de berijder van de Honda Jazz lonkt het avontuur om elke hoek van de straat...

Niet alleen het vermeende vrije en avontuurlijke levensgevoel van de jazz spreekt de marketingmedewerkers van automerken tot de verbeelding. De producenten van duurdere Europese merken hebben ontdekt dat het profiel van de doorsnee jazzliefhebber naadloos aansluit bij dat van hun doelgroep. U weet het natuurlijk al: als jazzliefhebber bent u meestal man, iets ouder, goed opgeleid en in het bezit van een mooi inkomen. Dat geldt niet alleen voor Nederland, maar ook voor onze buurlanden België en Duitsland. Met dat mooie inkomen, koopt u vaak een dure auto. Bijvoorbeeld een Volvo. Daartoe probeert in ieder geval een grote autoverkoper in het Duitse Regensburg de Duitse liefhebbers te verleiden. Hij sponsort het Jazzorkest Regensburg om zo bij de plaatselijke en regionale jazzliefhebbers in beeld te komen. "Wenn man Jazzkonzerte besucht, sieht man bei weitem mehr Volvofahrer als im Bundesdurchschnitt. Es passt einfach. Es sind auf beiden Seiten Individualisten, Akademiker, Schöngesteirer", zo legt deze autoverkoper in het Duitse blad Jazzezeitung uit. Maar ook andere Duitse merken proberen de aandacht te trekken van jazzliefhebbers. Škoda ondersteunt 'Jugend jazzt', een activiteit voor jongeren, en is hoofdsponsor van de jaarlijkse beurs jazzahead! in Bremen. Audi is al jaren sponsor van jazzconcerten in Ingolstadt. En BMW reikt ieder jaar in München de BMW Welt Jazz Award uit, waaraan een eerste prijs van 10.000 euro is verbonden. Het Scandinavische merk Saab blijft niet bij de Duitse collega's achter. Een grote dealer organiseert jaarlijks in Dortmund het Saab Jazz Festival. Een bescheiden eendaags jazzfestival weliswaar, maar toch.

Ook in België verbinden de automerken hun naam graag aan jazzactiviteiten. Daar is een Škoda Jazz Festival (voorheen Audi Jazz Festival) met tientallen concerten op verschillende locaties. En het VW Spring Festival, met tal van optredens van jazzmusici, wordt mogelijk gemaakt door Volkswagen. Vreemd eigenlijk dat de autobranche in Nederland de jazz nog niet heeft ontdekt. Daar liggen tal van kansen voor festival- of concertorganisatoren, zou je zeggen. Nu even niet misschien, omdat de achterblijvende verkoop alle aandacht van de branche eist. Maar eens keert het economisch tij en komt u, hoogopgeleide, goed verdienende jazzliefhebber, weer in beeld. Ik ben benieuwd welk automerk zich dan als eerste aandient... (Hans van Eeden (rijdt in een Kia Sporty Wagon))

rotterdamspe

van Peter J. Korten

Vrijdag 1 mei speelt **Stefon Harris** in Lantaren/Venster. Hij is een jonge belofte op vibrafoon en marimba en komt met een heel progressieve bezetting naar Rotterdam.

Zaterdag 2 mei: **Terence Blanchard** in Lantaren/Venster. Na Katrina is Blanchard erg betrokken geweest met de muzikale opbouw van New Orleans. Zijn cd 'A Tail Of God's Will' was het gevolg. Een sterk kwintet met een ijzersterke leider.

Woensdag 6 mei: 'Talk and Play in de Unie; De bedoeling? De organisatie zegt: "Een nieuwe serie jazzconcerten in De Unie: musici geven een concert en worden daarnaast door een deskundige interviewer ondervraagd. Bij Jazz Talk & Play is het uitdrukkelijk de bedoeling dat het publiek wijzer naar huis gaat; meer inzicht krijgt in de motieven en werkwijze van de muzikant/componist en zelf vragen kan stellen." Dit keer is de beurt aan: **Eric Vloeimans en Rony Verbiest**, met gespreksleider Amanda Kuyper. (Mauritsweg 34, 010-433 35 34)

Tomasz Stanko speelt zaterdag 9 mei in Lantaren/Venster. De trompettist neemt zijn uitnemende trio mee: Marcin Wasilewski – piano, Slawomir Kurkiewicz – bas en Michal Miskiewicz – drums. Topklasse!

Woensdag 20 mei: 'Talk and Play in de Unie', dit keer met **Hein Van de Geyn en Ed Verhoeff**, de gespreksleider is Bert Vuijsje.

Branford Marsalis komt wéér naar Lantaren/Venster en wel op 23 mei. Weer met zijn vaste groep: Joey Calderazzo – piano, Eric Revis – bas en Jeff 'Tain' Watts – drums. Vorige edities waren spectaculair. Direct reserveren is wel noodzakelijk.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl).

Eindredactie: Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

1277
JazzFlits

VARIA

CONCERTTIP FRANK HUSER: JESS ABRAMS

Zangeres Jess Abrams. (Persfoto)

De veelbelovende Amerikaanse jazzvocaliste Jess Abrams speelt maandag 27 april in het Lloyd Hotel (20.00 uur) in Amsterdam en zondag 2 mei in de Regentenkamer (18.00 uur) in Den Haag. Met in haar band Tony Overwater op bas, Anne Guus Teerhuis op piano en Wim Kegel op drums.

FRANKIE MANNING, THE KING OF LINDY-HOPPERS

Frankie Manning, famed as the king of the lindy-hoppers at Harlem's Savoy Ballroom during the late 30s and early 40s, will be marking his 95th birthday next month. To

celebrate, at least 2000 swing dance enthusiasts from thirty or more countries are converging on New York for a party that will last four full days. In anticipation, dance clubs around the world have mounted videos online as birthday greetings to Frankie. At last count, there are nearly 150 of them on a single YouTube website. Nearly all show participants doing a Harlem dance called the shim-sham - and the majority of these folks are shim-shamming to a great Jimmy Lunceford record called 'Tain't Whatcha Do (It's The Way Hotcha Do It)' with a vocal by Trummy Young. There are videos posted by groups in loads of places. Some groups are dancing in front of easily recognizable landmarks like the Eiffel Tower or the ferris wheel in Coney Island. But others show people doing the shim-sham on snow, on sand, inside a Swiss supercollider and other weird locales. Look hard enough and you'll even find a Hawaiian hula troupe in action. You can find the collection of videos at: <http://www.youtube.com/group/shimshamforfrankie>. But if I were to recommend just a single video to you, it'd be THIS one from San Francisco, which includes a hilarious blooper: <http://www.youtube.com/watch?v=S-9DeTRTK7A> (Paul Blair)

VARIA VERVOLG

LEO MEIJERINK EXPOSEERT BIJ THE HAGUE JAZZ

De Amsterdamse schilder Leo Meijerink exposeert op 22 en 23 mei tijdens The Hague Jazz in het World Forum en het festivalhotel Crowne Plaza Den Haag. Er zijn olie- en acrylverfschilderijen te zien van onder anderen trompettist Miles Davis, baritonsaxofonist Gerry Mulligan (zie afbeelding hierboven), pianist Bill Evans, trompettist Chet Baker en saxofonist Archie Shepp.

NIEUWE NUMMER JAZZMOZAÏEK UIT

De Jazzmozaïek lente-editie is uit. In dit nummer interviews met Peter Vermeersch (Flat Earth Society) over zijn projecten en met Steven Delannoye over zijn debuutalbum 'Midnight Suite'. Verder is er aandacht voor Jazz à Liège en Ben Webster. Ook is een overzicht van alle Belgische jazzfestivals opgenomen. En natuurlijk besprekingen van nieuwe cd's en dvd's. Lees Jazzmozaïek als pdf; **klik hier op:** <http://www.jazzmozaiek.be>.

GELEZEN IN TROUW

"Reagerend op de aandacht voor Amy Winehouse. Het idee dat drank, drugs en het daaruit voortvloeiende verval zou leiden tot betere muziek, is een mythe die helaas moeilijk te bestrijden blijkt. Het kan zijn dat kunstenaars emotioneel ontvankelijker zijn en een grotere behoefte hebben aan geestverruimende middelen. Maar dat het de kunst zou verheffen, is valse romantiek en pertinent onwaar. Publiek dat toch wil vasthouden aan deze mythe begrijpt niet wat muziek maken inhoudt en beledigt de talloze musici die geweldig spelen zonder iets te gebruiken."

Baritonsaxofonist Rik van den Bergh 26 maart 2009 in een ingezonden brief.

UITREIKING BOY EDGAR PRIJS OP INTERNET

Op 11 mei ontvangt bassist/componist Ernst Glerum de VPRO/Boy Edgar Prijs 2009. Voor deze bijzondere gelegenheid heeft Ernst Glerum een speciaal programma samengesteld, met onder meer het ICP Orkest, het trio Benink/Borstlap/Glerum, het trio Janssen/Glerum/Janssen en het Benjamin Herman Quartet. Het programma begint om 20.00 uur. De VPRO zendt het hele programma live uit op Radio 6 en als videocast op het internet.

FESTIVALS VERVOLG

Zangeres China Moses, dochter van Dee Dee Bridgewater, treedt op tijdens Jazz à Liège 2009. (Persfoto Blue Note)

JAZZ À LIEGE

**Palais de Congres, Luik
8, 9 mei 2009**

Met onder anderen: Dave Holland Quartet feat. Chris Potter, Stacey Kent, Steve Grossman, Rabih Abou-Khalil/Joachim Kühn, de Grazzoppa bigband, China Moses, Raphaël Fays, Baptiste Trotignon, Diederik Wissels, Tore Brunborg, Just Jazz met Aldo Romano, Jean-Louis Rassinfosse, Jacques Piroton, Fabrice Alleman, Trio Grande en Rick Margitza.

<http://www.jazzaliegge.be>

MEER JAZZ FESTIVAL

**Op en rond het Raadhuisplein, Hoofddorp
15, 16 en 17 mei**

Met onder anderen: Gare du Nord, Rosenberg Trio, Soesja Citroen, Kim Hoorweg, Edwin Rutten (winnaar Meer Jazz Prijs 2009), The Ramblers, Monsieur Dubois, Robin Nolan Trio, Eric Miyashiro met de Holland Big Band, Trio BBG, Josee Koning, Jacco Griekspoor, Jazz Connection, bands van het Conservatorium van Amsterdam en uit de Haarlemmermeer.

<http://www.meerjazz.nl>